

Hogyan mentheted meg családodat a romlástól és pusztulástól

David Wilkerson June 30, 2003

"Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén kit elnyeljen" (1 Péter 5, 8). A Biblia világosan elmondja nekünk, hogy ezekben az utolsó napokban Jézus Krisztus egyháza egy dühöngő örült ördög haragjával fog szembe nézni. Sátán tudja, hogy rövidre van szabva az ideje, és eltökélten törekszik arra, hogy elnyelje Isten népét. "Annakokáért örüljétek egek és akik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van" (Jelenések 12, 12).

Hová irányul a gonosz haragja? A családokat vette célba, mind a megtérteket, mind a még meg nem térteket, szerte a világon. Dühöngő oroszlánként ordít, és lecsap a családokra elnyelve őket. Pokoli eltökéltséggel rombolja le a házasságokat, idegeníti el a gyerekeket, fordítja egymás ellen a családtagokat. Célja egyszerű: romlást és pusztítást akar hozni minden otthonba, amelyikbe csak tud.

Jézus erre a démonikus munkára hivatkozott, amikor Sátánt leírta, azt mondva, "Az emberölő volt kezdettől fogva" (János 8, 44). Valóban, már az első család ellen is láthatjuk romboló tervét megvalósulni. Az ördög volt az, aki megszállta Káint, és meggyőzte, hogy ölje meg fivérét, Ábelt.

Ez a gyilkos még mindig működik. Az elmúlt évek ijesztő módon hozták ezt a felszínre. Négy évvel ezelőtt az ördög a markába kaparintott két fiút Coloradoban és dühödt pusztításba vitte bele őket. Amikor a két fiú beviharzott a Columbine Középiskolába, hogy pokoli öldöklést rendezzen, a világ megdöbben. Lelöttek egy lányt minden ok nélkül miközben térden állva imádkozott, egy lányt akit ismertek és megbecsültek. Ki más, ha nem a Sátán vehette rá őket?

Úgy gondolom, hogy lerombolta mindkét családot, az áldozatét és a gyilkosét is. Az eredmény öngyilkosságok, idegösszeroppanások, válások és lelkiileg sérült testvérek. Annak az incidensnek a romboló ereje habár nehéz elhinni, de még mindig visszhangzik. És az érintettek szülei és barátai egész életükben szenvedni fognak tőle.

Egy évvel később, Katherine Hagen, egy Harvardon végzett, az urológiában úttörő munkát végző tudós, Chathamban, New Jersey-ben, belopózott idős, alvó szülei hálószobájába, és a párnájukkal fojtotta meg őket. Apja 92, anyja 86 éves volt. Aztán Hagen a házban lakott még napokig, figyelmen kívül hagyva a hálószobában fekvő holttesteket. Amikor őrizetbe vették, zavartnak és zilálnak tűnt.

Azonban nem mutatott érdeklődés az iránt, amit tett. A pszichológusok maguk is alig találtak magyarázatot arra, hogy egy ilyen magasan képzett nő miért fojthatta meg a szüleit, és élte tovább az életét mintha mi sem történt volna.

Gondoljatok arra a pusztításra, amely sosem volt említve ebben a krimibe illő történetben. A családtagok fájdalmára, az unokák összetört szívére - micsoda szörnyű romlás és pusztítás. Ki más, ha nem Sátán vehet rá egy ilyen megbecsült nőt, hogy ok nélkül megölje szüleit?

Néhány évvel ezelőtt a New York Times zavarba ejtő riportot közölt "Elkeseredett szülők otthagyták gyermekeiket" címmel. A cikk olyan szülőkről szólt, akik tucatszám töltötték meg a Manhattan bíróság tárgyalótermét, hogy önként

nevelőszülőkhöz adják gyermekeiket. Egyszerűen nem tudták többé ellenőrzés alatt tartani őket. Egy apa nem tudta kezelni tinédzser fiát, miután a fiú anyja meghalt. Egy másik apa odaadta tinédzser lányát, mert az vad, teljesen ellenőrizhetetlen életet élt. A bírósági hivatalnokok, akik hallották ezeket az ügyeket teljesen zavarba estek. Egy bíró megkérdezett egy anyát, aki elhozta a lányát: "Nem akarja őt? Nem kívánja hazavinni a lányát?" Az anya fáradtan rázta meg a fejét. A fiatal lány vigasztalhatatlan zokogásban tört ki.

A cikk rámutatott, hogy a családok egyre növekvő ütemben esnek szét, és a New Yorki Családi Bíróságot elárasztják az ügyek. Sok gyerek, akit nevelőszülőkhöz adtak, hamarosan sokkal rosszabb körülmények közé került. Többen végleg feladták, elrohantak, és az utcákon élnek.

Különösen sokkoló volt egy másik újsághír, amely a drogfüggővé válás egy új formájáról írt. A címe ez volt: "Otthon, a szülőkkel kábítószerrel kölykök". Közismert, hogy a drogozók 30 százaléka otthon vált függővé a szülők révén, akik bevezették őket a kábítószer-fogyasztásba. Hogyan történhet meg ilyen egyáltalán?

Ezek a szülők maguk is kábítószer-fogyasztók voltak tizenévesen. Aztán később, amikor a gyerekeik tinédzserek lettek, a szülők azt gondolták, "Mi is kábítószereltünk, és túléltek. Ma milyen jól vagyunk. Jobb, a gyerekeinknek, ha itthon kábítószerrel találkoznak, mintha az utcán, és jobb nekik, ha tőlünk tanulják meg használni a drogokat, mintha tapasztalatlan barátaitól." Így hát megtanították őket füvet szívni, felszívni a port, és használni a tüt. Azt gondolták, hogy így ellenőrzésük alatt tarthatják gyerekeik kábítószer-fogyasztását.

Azonban eljött a nap, amikor megfizettek. A gyerekeik függők lettek, és életük ellenőrizhetetlenné vált. Sokan elhagyták otthonukat, és az utcán élnek. Dühösek szüleikre, kiábrándultak lettek azok szörnyű tanácsai miatt. A társadalom kivetettjeivé váltak, jövő nélküliekké. Mára a szülők szíve összetört, büntudatuk van, és súlyos könnyeket ejtenek, amely már túl késő. Azt kérdelem tőled, hogyan hozhat egy szülő ilyen ostoba döntést? Romlást hoztak egész családjukra. Ki más, ha nem Sátán vakította meg szemeiket?

A családokat gyöttrő tragédiák egyszerűen túlmennek a hiten. A példák, amelyeket említettem csak azok, amelyek Amerikában történtek. Körös-körül a világon egy dühöngő gonosz végez pusztítást. És nem akar megállni, amíg minden családot el nem nyel, aki az útjába kerül.

Mindezen pusztítás közepette Sátán nem téveszti szem elől a keresztény otthonokat sem

Sok hívő családot tört össze a káosz, szomorúság és fájdalom. A démonikus rombolás sokféle módon jöhet: váláson, lázadó gyermekeken, bármilyen típusú függőségen keresztül. Az eredmény viszont mindig ugyanaz: a valamikor boldog család szétesik és romlásba vész.

Negyven éve látom ezt első kézből, ahogy drogfüggők és alkoholisták jöttek szolgálatunk drog központjába és farmjára segítségért. Öröm volt látni, ahogy ezek a leépült férfiak és nők csodálatos módon megtértek és megszabadultak a szolgaságból. Jézus természetfeletti módon változtatta meg, és tette őket új teremtményekké.

Az őszinte átalakulás egyik legbiztosabb jele volt, amikor egy fiatal férfi vagy nő elkezdett visszatekinteni, és meglátni, hogy a gonosz mit lopott el tőle. Zokogtak, ahogy korábbi feleségük, gyermekük vagy szüleik rongyos fényképét szorongatták. Amíg függők voltak, nem érdekelte őket, hogy elveszítik családjukat. Egyedül az alkohol vagy a kábítószer foglalkoztatta őket. Most azonban hatalmas könnycseppeket ejtettek afölött amit elveszítettek. Rámutattak a fényképre, és azt mondták, "Dave pásztor, ez a feleségem. Szeretett engem, és én is szerettem őt. Ez pedig itt a kisfiam. Most már azt sem tudom, hogy hol lehetnek. Nézd, mit veszítettem ..."

Tragikus, lesújtó volt. Ilyen pillanatokban átérzed Sátán családok feletti romboló erejét. Valójában, a legnagyobb tragédia sosem a függőségben szenvedő ember leromlott teste, sovány kinézete, kifejezéstelen tekintete volt, sokkal inkább az, amit elloptak tőle: feleség, gyermek, jövő. Még súlyosabb volt, amitől a függőségben szenvedők gyermekeit fosztották meg: hogy istenfélő otthonban nőhessenek fel, megismerhessék Jézus szeretetét, szülői szeretetben és gondoskodásban részesülhessenek, és példát kaphassanak az Úrért való életből.

Hála az Úrnak, a korábban függőségben szenvedők közül sokakat áldott meg Isten helyreállított családdal. Néhány esetben új családra leltek szolgálotársaik köréből. Azonban még mindig együtt bánkódom velük azon a romboláson, amelyben részük volt.

Most hadd térjek vissza üzenetem címéhez: "Hogyan mentheted meg családodat a romlástól és pusztulástól". Íme amit a Szent Szellem jelentett ki a számomra ezzel kapcsolatban.

Minden bajban lévő családban valakinek ragaszkodnia kell Jézushoz

Eljön az idő, amikor bizonyos élethelyzetek túlmennek minden emberi reményen. Nincs jó tanács, nincs orvos vagy gyógyszer, vagy bármi más ami segíteni tudna. A helyzet megoldhatatlanná válik, és csodára van szükség, különben pusztulásban ér véget.

Ilyen időszakban egyetlen remény marad, az hogy valaki Jézushoz forduljon. Valakinek oda kell fordítani a fülét, a figyelmét. Nem érdekes, hogy ki az, apa, anya vagy gyermek. Ennek a személynek fel kell vállalnia a felelősséget, hogy ragaszkodjon Jézushoz. El kell határoznia, "Nem tágitok, amíg nem hallok valamit az Úrtól. Azt kell, hogy mondja, 'El van végezve. Most menj utadra.'"

János evangéliumában pontosan ilyen, krízisben lévő családot találunk: "És volt Kapernaumban egy királyi ember, akinek a fia beteg vala" (János 4, 46). Ez egy híres, talán még királyi család is volt. A halál szelleme függött az otthonuk fölött, amint a szülők haldokló fiukról gondoskodtak. Lehet, hogy más családtagok is voltak ott, nagynénik, nagybácsik, nagyszülők vagy a többi gyermek, és megtudjuk, hogy az egész háznép hívő volt, még a szolgák is. "És hitt ő (az apa) és az ő egész háza népe" (4, 53).

Valaki a bajban lévő családban tudta, hogy kicsoda Jézus, és hallott a csodatévő erejéről. Valamilyen úton eljutott a hír a házba, hogy Krisztus Kánában van, körülbelül huszonöt mérföldre. Kétségbeesésében az apa maga vállalta, hogy eljut Jézushoz. A szentelés azt mondja, "Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne" (4, 47).

Az évek során tucatszám jöttek hozzám anyák a gyülekezetből pusztulófélben lévő családjuk fölött sírva. Lehet, hogy a férj hagyta el a családot, vagy a fiú ült börtönben, vagy a lány lett prostituált, hogy előteremtse az anyagiakat kábítószer szenvedélyéhez. Gyakran az anya az utolsó remény, hogy a család visszataláljon Jézushoz. Így hát ő vállalja a közbenjárás felelősségét, és elhatározza, hogy addig imádkozik, amíg az Úr szabadulást nem hoz. Másokat is csatarendbe állít, hogy vele imádkozzanak, azt mondva, "Ez a remény végső pontja a számunkra. Csodára van szükségünk."

A János 4-ben szereplő főember ilyen elhatározással indult el, és eljutott Jézushoz. A Biblia azt mondja, "és kéré őt (Jézust), hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala" (4, 47). A közbenjárásnak milyen csodálatos képe ez. Ez a férfi mindent félretett Jézus keresése érdekében, hogy az csak egy szót szóljon hozzá.

Azonban Krisztus így válaszolt, "Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek" (4, 48). Mit értett ez alatt Jézus? Azt mondta a főembernek, hogy nem a csoda az, amire leginkább szüksége van. Ehelyett elsődleges fontosságú a férfi hite. Gondold ezt végig: Krisztus elmehetett volna ahhoz a családhoz, ráhelyezhette volna kezeit a haldokló fiúra, és meggyógyíthatta volna. Így a család valamennyi tagja tudhatta volna, hogy Jézus az, aki csodákat tesz.

Krisztus nagyobb dolgot akart a férfi és családja számára. Azt akarta, higgyék, hogy ő a testben megjelent Isten. Így lényegében azt mondta a főembernek, "Hiszed, hogy Isten az, akihez esdekelsz emiatt a szükség miatt? Hiszed, hogy én vagyok a Krisztus, a világ Megváltója?" A főember azt válaszolta, "Uram, jöjj mielőtt a gyermekem meghal" (4, 49). Ezen a ponton Jézus hitet kellett, hogy lásson ebben az emberben. Mintha Jézus azt mondta volna, "Hiszi, hogy én vagyok a testben megjelent Isten", mert utána azt olvassuk, "Monda neki Jézus: Menj el, a te fiad él" (4, 50).

Szomorú, de sok hívő elmegy útjára, mielőtt egyetlen szót is hallott volna Jézustól. Azonban ez a férfi hittel távozott. Mi volt a különbség? Kapott egy szót az Úrtól. Könyörgött az Úrhoz, hittel várt rá, és nem szándékozott távozni, amíg meg nem kapta az élet ígését. "És hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment" (4, 50).

Sirathatjuk az egész világot, mégis figyelmen kívül hagyhatjuk családtagjainkat, akik bűnben hálnak meg

Jézus Krisztus egyházától elvárható, hogy lelkek megnyerésével legyen elfoglalva, és a legtöbb keresztény hűségesen teszi is ezt. Imádkozunk elveszett nemzetekért, ébredésért a városunkban, nem keresztény szomszédainkért. Köszönöm Istennek, hogy népe végzi ezt a nélkülözhetetlen munkát.

Azonban hadd kérdezzem meg tőled: ki imádkozik hűségesen meg nem tért apádért, anyádért, nővéredért, fivéredért, unokatestvéredért, nagyszüleidért? A szeretteinkért való imádkozásnak a legfontosabbnak kell lenni az életünkben. Elvégre az ilyen imával kapcsolatban azé a felelősség, aki felé odafordul az Úr füle, aki elég közel van hozzá, hogy kérhessen tőle. Most ha nem te vagy az, akkor kicsoda? Ki fog hevesen imádkozni családod üdvösségéért, ha nem te?

Lehet, hogy azt mondd magadban, "Évekig tettem biznyságot a családomnak. Hűségesen éltem biznyságom szerint előttük. Tudják, hogy mit képviselek. Most már csak Jézusra kell bíznom őket." Igaz, rá kell bízunk szereteteinket a Szent Szellem meggyőző szolgálatára, de a Szellemben való bizalom nem jelenti azt, hogy fel kell adnunk sürgős imánkat családjunkért. Ha abbahagyjuk a közbenjárást értük, tulajdonképpen azt mondjuk, "Ez reménytelen."

Az Úrban való bizalom pont az ellenkezőjét jelenti. Ha igazán hiszünk benne, a megváltásban és szabadításában, úgy fogunk kiáltani, mint ahogy a főember tette: "Kérlek, Jézus, jöjj most. Cselekedj gyorsan, mielőtt végleg elveszítjük szerettünket." Csak az agresszív, heves ima szállhat szembe Sátán családdromboló céljaival. A fél szívvel való imádkozás nem dönti le erődítményeit. Ki kell hogy rázzuk magunkat, abból, hogy személyes dolgainkkal törődünk, és komolyan kell vennünk az imádkozást. Közel kell maradnunk Jézushoz, amíg meg nem érkezik szava.

Amikor Jézus Tírus és Szidon partjain volt, "És ímé egy kananeus asszony jövén ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! az én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik." (Máté 15, 22). Sátán beköltözött ennek az asszonynak az otthonába és megszállta a lányát. Az itt szereplő "gonoszul" szó egy olyan szóból ered, amely züllöttet jelent. Röviden, a lány aljas, gonosz, Sátán befolyása alatt álló volt.

Nos, ez nem egy gonosz anya volt. Annak ellenére, hogy nem volt zsidó, hitt. Elvégre úgy szólította Jézust, hogy "Uram, Dávidnak fia." Ezzel azt mondta, "Te vagy a Megváltó, Isten Messiása." Ezen a ponton egy kérdés merül fel: hogyan fér hozzá Sátán egy hívő lányához? Hogyan szállhat meg egy gyermeket, aki istenfélő otthonban él?

Lehet, hogy keresztény szülő vagy. A gyülekezetben nevelted fel gyermekedet, és minden tőled telhetőt megtettél, hogy megmutasd neki a jó utat. Azonban most, miközben évek teltek el úgy, hogy a vasárnapi iskolába járt és felkent prédikációkat hallgatott a gyülekezetben, hideggé és Isten dolgai iránt érdektelenné vált. A legkevésbé sem érdekli a Jézus iránti szolgálat. Te azt kérdezed, "Uram, hogyan történhetett ez?"

Az évek során sok szolgáló gyermekével láttam ezt megtörténni. Rengeteg ilyen fiatal jött a Teen Challenge kábítószer-ellenes központjaiba, miután függőségbe kerültek. Istenfélő otthonokban nevelkedtek fel, de valahogyan rossz útra tértek. Az életüket démonikus erők kezdték el irányítani, és a kábítószer, alkohol, pornográfia és prostitúció rabjaivá váltak.

Amint ezeket a sorokat olvasod, talán megkönnyebbülten sóhajtasz fel, és azt mondd, "Hála Istennek, az én gyermekemmel nem ez a helyzet. Nekem jó gyerekeim vannak. Gondosan neveltem őket az Úr ismeretére és félelmére. Ők tudják a helyes utat. Lehet, hogy nem égnek tűzben Jézusért, de legalább nem használnak kábítószert."

Az ilyen szülőknek igazuk van, amikor hálásak. Azonban sosem félnek attól, hogy a gyermek közömbös lesz Jézus irányában. Maga az Úr mondta, hogy langyosnak lenni ugyanolyan szörnyű állapot, mint a démonnal való megszállottság. Amikor Krisztus figyelmeztet, "kivetlek téged az én számból", ez nem kábítószerfüggőknek szól. A gyülekezetének langyos hívőihöz beszélt (lásd Jelenések 2-3 rész). Jézus tudja, hogy a közömbös szellem bármelyik hívőt a pokol démonikus kísértéseibe süllyesztheti.

Gyermekeid lehetnek kedvesek, udvariasak, illedelmesek. Távol tarthatják magukat a rossz többségtől, lehet, hogy megbecsülik az idősebbeket, és morálisan rendben vannak. De ha nem teljes szívvel szeretik Jézust - ha szellemileg csak úsznak az árral - akkor veszélyben vannak. Lásd meg, hogy bármelyik gyermek, aki hívő otthonban nőtt fel Sátán elsődleges célpontja. A gonosz azok után a családok után megy, akik a legbuzgóbbak Jézus szeretetében. Most viszont gyermeked langyossága megkönnyíti az ellenség munkáját. Örvendezik azon, hogy milyen könnyen vetheti fiadat vagy lányodat a bűn fogságába.

Még a legodaadóbb keresztények - beleértve a szolgálókat - is vakok lehetnek Sátán csapdájával kapcsolatban, amelyet a szellemileg passzív gyerekeknek állított. Az ellenség állandóan azt keresi, hogyan tudja eltüntetni a bennük lévő szellemi életnek még a legapróbb szikráját is. Sürgetlek téged keresztény szülő: ne engeddd, hogy a gonosz elkapja gyermekedet! Borulj le naponta Isten előtt, és vedd körül gyermekedet közbenjáró imáidokkal! Isten megadta neked a hatalmat, hogy kirázd őket közömbös állapotukból.

Amikor a gyermekeim tinédzserek voltak, úgy gondoltam, hogy egyszerűen irántuk való szeretetem fogja bevinni őket Isten országába. Azt mondtam magamnak, "Ott leszek a gyermekeim számára. Barátjuk leszek. Csak

elérhetőnek kell lennem a számukra, hogy elmondhassák szükségüket nekem."

Aztán egy napon idősebb fiam, Gary zokogva jött haza az iskolából. Egyenesen a szobájába ment, és ledobta magát az ágyra. Amikor megkérdeztem mi a baj, azt válaszolta, "Apu, Nem hiszem, hogy van Isten. Az egész csak mítosz."

Akkor már tudtam, hogy az összes szeretet sem tudja visszaverni ezt a démoni támadást. Az, hogy képes legyek kommunikálni a fiammal, egyszerűen nem jelentett megoldást a problémára. Nem mondhattam magamnak csupán hogy "Ezek csak üres szavak. Gary majd kinövi. Ő jó fiú, és tudja, hogy szeretem."

Nem, meg kellett birkóznom azzal, ami lejátszódott előttem: Sátán megpróbálta elrabolni fiam ôszinte, buzgó hitét. Láttam amint Gary Jézusnak adta életét öt éves korában, és tudtam, hogy hite értékes. Az ellenség most a hitét akarta, és a kétséggel és a hitetlenséggel próbálta azt lerombolni. Valójában Sátánnak családuknak idegközpontja volt a célja: a Jézusban való bizalom.

Tudtam, hogy csak egy lehetőségem van. A szobámba mentem imádkozni. Bezártam az ajtót magam mögött, arcra borultam, és felvettem a harcot. Eldöntöttem, "sátán, nem lesz a tiéd a fiam". Attól a naptól kezdve az Úrhoz kiáltottam Gary helyett. Közbenjártam, "Uram, mentsd meg a fiamat a gonosztól!"

A változás, amely bekövetkezett Garyben, nem egy éjszaka, egy hét, még csak nem is egy hónap alatt történt. Még mindig küzdött a bizonytalansággal, de eljött a nap, amikor Gary bizalma Jézusban helyreállt. Ha már régebb óta olvasod üzeneteimet, akkor tudod, hogy Garynek teljes idejű szolgálata van tinédzser kora óta, odaadóan szereti Jézust. A múlt év óta abban a kiváltságban van részem, hogy az oldalán prédikálhatok más szolgálóknak rendezett összejöveteleken.

Másik három gyermekem mindegyike átesett hitének egyedi próbáján, de amint Garyvel is történt, az Úr hűsége volt, hogy láthassam Debbiet, Bonniét és Greget is túljutni rajta. Csakúgy mint fivérük, ők is istenfélő, Jézust szerető szolgálókká váltak. Azonban a családomért való közbenjárás sohasem maradt abba. Most feleségem, Gwen és én csatlakoztunk felnőtt gyermekeinkhez a tíz unokánkért való imádkozásban. A látszat szerint Jézus figyelmen kívül hagyta az anya esedezését

A megszállott lány anyja állhatatosan kereste Jézust. Végül a tanítványok sürgették mesterüket, "Bocsásd el őt, mert utánunk kiált. Figyeljétek meg Jézus válaszát az asszony könyörgésére: "Ő pedig egy szót sem felele néki." (Máté 15, 23) Nyilvánvaló, hogy Jézus figyelmen kívül hagyta az egész helyzetet. Miért tehette ezt? Tudjuk, hogy egyetlen ôszinte, őt kereső kiáltás sem talált süket fülekre Jézusnál.

A helyzet az, hogy Jézus tudta, ennek az asszonynak a történetét meg kell ismernie minden jövőbeli generációnak, és fel akart tárni egy igazságot mindenki számára, aki olvashatja majd. Nos, próbára tette az asszony hitének állhatatosságát. Amikor végül az asszonyhoz szólt, azt mondta, "Nem küldtettem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz." (15, 24) Krisztus röviden azt mondta, "A zsidók megváltásáért jöttem. Miért vesztegetném az evangéliumot idegenre?"

Nos, ez az üzenet legtöbbünket elbocsátott volna utunkra, de az asszony nem mozdult. Lányának a helyzete élet és halál kérdése volt a számára, és nem akarta békén hagyni Jézust, amíg meg nem adja, amire szüksége volt.

Megkérdezem tőled, milyen gyakran adtad fel az imádkozást? Hány alkalommal fáradtál bele, és jutottál arra a következtetésre, "Kerestem az Urat. Imádkoztam és kértem. Semmilyen eredménye nem lett"? Nos, élet és halál kérdése volt ez a számodra? Igazán kerested az Urat teljes szívedből, lelkedből, elmédvel és minden erődvel, tudva, hogy nincs más forrás?

Figyeld meg hogyan válaszolt ez az asszony. Nem válaszolt panaszokkal, nem mutatott ujjal Jézusra, mondván, "Miért utasítol vissza Jézus?" Nem, a Szentírás épp az ellenkezőjét mondja: "Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván: Uram, légy segítségül nékem!" (15, 25)

Ami ezután következik, kemény olvasmány. Jézus ismét visszautasította az asszonyt. Ez alkalommal a válasza még sértőbb volt. Azt mondta neki, "Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni." (15, 26)

Fontos, hogy megértsük, azokban a napokban a zsidó hívők a nem zsidókat nem tartották többre, mint a kutyákat Isten szemében. Természetesen Jézus nem fogadta el ezt, ő nem bélyegezte volna meg faji előítéllettel a Teremtő

egyetlen gyermekét sem. Azonban tudta, hogy ez az asszony tisztában van a zsidók hozzáállásával a más nemzetiségűek felé, és ismétlem, próbára tette őt.

Most az anya azt válaszolta, "Úgy van Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uroknak asztaláról aláhullanak." (15, 27). Micsoda hihetetlen válasz! Ez a határozott asszony hajthatatlan volt Jézus iránti törekvésében, és az Úr dicséretben részesítette. Jézus azt mondta neki, "Óh, asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva" (15, 28).

Szeretteim, nekünk nem kell, hogy a kenyérmorzsán éljünk. Nekünk ígértett meg minden kegyelem és irgalom, amelyekre a válsághelyzetekben szükségünk van, és ebben benne foglaltatik minden a családtagjainkat ért válság, akár megtértek akár nem. Meghívást kaptunk, hogy bátran, bizalommal jöjjünk Krisztus trónjához, és feltárjuk előtte minden szükségünket, legyen az akár egy hitetlen szülő vagy lázadó gyermek. Lehet, hogy nem látjuk minden egyes szerettünket, hogy egyenesbe jön Jézussal, vagy élete teljes fordulatot vesz, de úttorlaszokat emelhetünk köréjük, amelyek megakadályozzák, hogy pályájuk a pokolba vezessen. Meggyőződést imádkozhatunk le rájuk, és kordont imádkozhatunk fel köréjük. Imádkozhatunk emberekért az életükbe, akik bizonyosságot tesznek nekik.

Van még egy dolog, amiről biztosíthatlak: ezek a dolgok sohasem fognak megtörténni, ha sorsukra hagyjuk őket. Nyugtathatjuk magunkat, "Csak hittel kell hozzáállnom a dologhoz", de ez hamis kifogás. Csak annyit érünk el vele, hogy távol tartjuk magunkat a szeretteinkért való közbenjárás munkájától és fáradságától.

Arra hívlak fel benneteket, hogy így imádkozzatok: "Uram, ha szeretteim valamelyike elveszett, ne legyen azért, mert én nem imádkoztam. Ne legyen azért, mert természetesnek vettem, hogy Szellemed munkálkodik az életükben, és ne legyen azért mert nem könyörögtem értük. Bármibe kerül is, megvívom a közbenjáró harcot értük mindaddig, amíg valamelyikünk haza nem költözik hozzád."

Dicsőség az Ő Szent nevének!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1992/>